

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista!

Tvůj požehnaný, Bože, + Ž 72,12.17 + uvítání: povzbudit se zvěstí o Bohu, který se solidarizuje s hříšníky, jedná ve prospěch nebožáků, ujímá se těch, kdo k němu přicházejí, i nás

♪ 406

Modleme se: Milostivý Pane, ty k nám přicházíš a působíš mezi námi, v našem světě a v našem společenství i v našem našem nitru. Děkujeme ti za to. Jsi mezi námi činný svým Duchem, který povzbuzuje naše zkřehlé duše. Působíš na nás svým slovem, které probouzí touhu po pravdě, po opravdovosti života, touhu po osvobození. Děkujeme ti za to.

Vidíš nás v temnotách, nacházíš nás, když bloudíme šedí našich dní. Když jsme zahlceni sami sebou a svými starostmi. Když nám nezbyvá na nic jiného a nikoho jiného čas. Ty však proměňuješ tuto naši ponurost jasem svého světla. A činíš tak i se všemi, kteří o to spolu s námi stojí. Senímáš břemena a tíživá jha z našich ohnutých zad, hole a pruty našich novodobých poháněčů lámeš. Pozvedáš naše oči k nebi a dáváš nám poznat radost, v níž tě chválíme a velebíme a vzdáváme ti díky: Sláva Otci ... Amen

♪ 300

promluva – vyslání do NŠ – plánek kostela

 Iz 8,22-9,3

♪ 72,1.5-7

„Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“ (2K 4,6) Kéž nám, Bože, tvé světlo, Kristus, prozařuje všechny naše dny.

 Mt 4,12-17

Když byl Jan uvězněn za to, že veřejně mluvil, a za to, co a jak mluvil, mohlo každému dojít, že by bylo asi vhodné na sebe moc neupozorňovat. Jan mluvil a byl zatčen a tím umlčen. Bylo by tedy

bezpečné mlčet, aspoň na čas. Ale Ježíš právě v tu chvíli začne mluvit. A ne jen tak něco, ale on opakuje Janovu řeč. Evangelista Matouš si dá záležet na tom, aby to bylo zopakováno doslovně, do puntíku přesně. Jako vzkaz vězněnému Janovi: „Ty teď mluvit nemůžeš, ale to neznamená, že by tě umlčeli. A už vůbec to neznamená, že by někdo mohl takto umlčet pravdu, Boží slovo, evangelium.“

Ježíš nejen že mluví stejně jako Jan, on ještě k tomu jedná. Ale ne stejně. Jan zůstával se svou zvěstí v pustině. I tak se ta zvěst stala známou a mnozí lidé za ním přicházeli. Ale Ježíš jde s tou zvěstí přímo mezi lidi. Nečeká, až a zda vůbec si ho lidi najdou. Ale jde za nimi. Jde do Galileje, do Kafarnaum, do rušného města na důležité obchodní stezce. A tam se naplno rozeznívá jeho zpráva o blížícím se nebeském království.

Děje se tak jednak na území toho samého vladaře, který dal uvěznit Jana. Jakoby slova nepříjemné pravdy, která Jan volal zpovzdálí pouště, přišel Ježíš křičet zblízka přímo do Herodových oken. Ne, toho Božího nároku na člověka se dokonce ani sám vládce nezbaví tím, že dá uvěznit jeho hlasatele. Platí to i dnes. Boží nároky na člověka se neodbudou nezájmem, lhostejností a ignorancí vůči zvěsti, kterou církev nese.

Ježíš se solidarizuje s tím umlčeným, s odstraněným nepohodlným Janem, když začne své dílo tam, kde bylo dílo Janovo nedobrovolně přerušeno. A do jeho vězeňské kobky mu posílá svým jednáním jasný vzkaz o přejetém pomyslném štafetovém kolíku. Do temnoty žaláře proniká proud světla jasně odhalující, že Janovo poslání neztroskotalo. Že Boží dílo neztroskotalo, i když Jan osobně již nemůže dál hlásat. Podobně to můžeme pochopit i my pro sebe: Boží dílo neztroskotá, i když už nebudou moci evangelium hlásat některé ze sborů naší církve, nebo i celá ČCE. On tu štafetu převezme někdo jiný. On ten úkol vezme někdo za svůj, třeba někde jinde, nějak jinak.

To samozřejmě není výmluva pro nicnedělání, to není omluvenka pro vzdání se všech snah. Naopak, my bychom měli být vedeni k tomu, abychom následovali Ježíše v jeho cestě za lidmi, povzbuzeni v jeho způsobech hlásání dobré zprávy a nesení světla do našeho okolí. Je v něm dost stínů a temných koutů, které potřebují projasnit.

Zároveň je to místo Ježíšova působení popsáno Matoušem jako „území Zabulón a Neftalí.“ Území dvou z deseti severních kmenů Izraele. To v Ježíšově době již nehrálo žádnou roli v praktickém každodenním životě. Ale má to svojí ozvučnost vzhledem k Písmu. Je to podstatné, „aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka.“ Dnes konkrétně Izaiáše, jindy zas nějakého jiného. Vztah k Písmu a tradici otců byl pro některé věřící vždycky velmi důležitý. I my máme vědět, že Ježíš naplňuje prorocká očekávání, Boží zaslíbení skrze proroky daná. Možná dost jinak, než jak si to Izaiáš nebo mnozí jeho čtenáři představovali. Ježíš přináší Boží světlo do temnot lidského údělu. Ale není to nic zas tak oslnivého z pohledu světa. Chudý, potulný kazatel, který volá k nápravě, k návratu lidí k Bohu a říká, že vláda nebes je nám zas o kousek blíž. A to je, prosím, všechno. Kdo by čekal víc, bude zklamán. Ale světlo, které prorok vyhlížel a které tak často vyhlížíme i my, má podobu volání: „Pokání čiňte, neboť se přiblížilo království nebeské.“

Pokání – to zní strašlivě starobyle, nesrozumitelně. Jak se to dělá? Co se u toho všechno musí? Je na to nějaký předepsaný obřad?

Pokání to je především změna přemýšlení, je to obrat, svým způsobem takové čelem vzad: Začněte myslet jinak. Nejen na svůj vlastní prospěch. Nejen na to, co všechno je podle vás kolem vás špatně. Myslete nově víc na druhé. Myslete na to, co je špatně u vás samotných, a jestli byste to nemohli dělat jinak, lépe, dobře. Obraťte se k Bohu, k jeho slovu, k jeho zaslíbením. Zkuste třeba poslouchat, že máte možnost vidět přicházející Boží světlo, že se tak děje právě v tomto Ježíši, co káže v Galileji, a zkuste to brát vážně. A hned je nebeské království nablízku.

Přichází k nám světlo, které nám jasně ukáže, jak velká byla tma v nás. Teprve díky němu pochopíme, co se v nás opravdu skrývalo, co pod pláštíkem tmy nebylo vidět.

Přichází k nám světlo, které otevírá výhled dopředu, dává dohlédnout až k samotnému obzoru nebeského království. Osvěcuje životní cestu, abychom na ní již nemuseli klopýtat.

Je lepší žít ve světle než ve tmě. A tak se odvráťte od tmy a obraťte se k světlu. Jsme k tomu i dnes voláni. Amen

Ty jsi světlo světa, ty projasňuješ náš život, náš Pane Ježíši Kriste, u tebe se nyní přimlouváme:

Prosíme za lidi, jejichž naděje na mír se ztrácí v nedohlednu, prosíme za obyvatele Sýrie, Iráku a Afghánistánu. Prosíme za ty, kdo žijí ve strachu před násilím, ve strachu o svůj život. Ty jsi život. Projasni jejich stíny smrti svým světlem.

Prosíme za lidi, kterým se ztratily důvody radosti, kteří nemají co oslavovat a kterým potemněl život. Prosíme za nemocné, za ty, kdo je podporují, za zoufalé a za ty, kdo se bojí toho, co přijde. Ty jsi nadějí. Projasni jejich stíny svým světlem.

Prosíme tě za ty, kteří mají za úkol starat se o druhé. Prosíme za rodiče, za politiky, za bohaté, za zaměstnavatele, za lékaře, za sociální pracovníky. Ty jsi láska. Projasni stíny světa skrze službu a péči svým světlem.

Prosíme tě za nezletilé, kteří jsou nám svěřeni, kteří potřebují naší ochranu a péči, neobejdou se bez naší pomoci. Prosíme za staré, slabé, chudé, za lidi bez domova a bez uplatnění a práce. Prosíme za ty, kdo jsou na odchodu z tohoto světa i za jejich blízké. Ty jsi budoucnost. Projasni jejich stíny svým světlem.

Prosíme tě za tvou církev, za tento sbor. Prosíme tě za všechny, kdo se k tobě s důvěrou obracejí, kdo se s radostí hlásí ke svému křtu. Prosíme, kéž naslouchají tvému slovu a drží se zaslíbení v něm obsažených. Ty jsi zajedno s Otcem a vedeš k němu. Žehnej své církvi po všechny dny tohoto roku a naplň nás svým světlem.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

ohlášky

📖 Ef 5,8-10

📖 Nu 6,24-26